

Kahverengi Gülüşlerim

– NeclaKezbanT · 30 Ekim 2012

Ne sabahın serinliğine ne de yağmur özleyen rüzgarın ilk esintisine söyleyecek sözüm yoktu bugün. Bir annenin gözlerine, ıssız seslenişine hatta dünyanın bensiz dönmesine bile göz yumdum sebepsiz.

Sessiz bir düşe takıldı kaldı aklımın suçsuz köşeleri bir işlenmişliğe bulaşmak istercesine. Kendiliğinden suskunlaştı dilim tam söyleyecekken sana ait en uygun cümleleri. Kilit vurdu gece, hece bölündü bin parçaya önce. Dağıldı sonra ipini elimde bir hırsıyla koparttığım kolyenin boncukları misali. Aradım unutulmuş eskimişliklerin içinde ama yoktu, yoktun. Bir kuytuda üzgün kaldı hüznüm benden yoksun...

İrdelenmiş hayatlar kopardım bir kaç dostun göz altlarındaki doyumsuz sürmelerinde, ince nakşedilmiş çizgilerinde, derinlerinde. Teselli bulamadım bugün ezilmişliğin kaba saba hikayesinde ve büyük sandığımız o zerre kadar kalan avuntuların avuç içinde. Biri beni anlasın istemedim, belki de başka biri ağlasın istemedim benim için, ben ağlamazken üstelik... Sokakların, ışıkları yanan evlerin karanlığına acımak istemedim, üzülmedim şehrin böyle tuhaf ıslanmasına, küflenmesine.

Şiir yazmak istemedim sebepsiz. Dizilsin sözler yan yana yeter ki. Kendi yağıyla kavrulur nasıl olsa ruhum senli düşlerin buluşma yerinde; elinde karanfıl cicili bicili giyinmiş, süslenmiş saçı bukleli kahverengi gülüşlerim...

Ekim'09